Din afara acestei lumi

de Neville

[Titlu original: „Out of This World”, 1948]

CUPRINS

Capitolul 1 — GÂNDIREA CVADRI-DIMENSIONALĂ, p. 3

Capitolul 2 — ASUMPȚIILE DEVIN REALITĂȚI, p. 9

Capitolul 3 — PUTEREA IMAGINAȚIEI, p. 13

Capitolul 4 — NIMENI DE SCHIMBAT AFARĂ DE SINE, p. 17

Capitolul 1

GÂNDIREA CVADRI-DIMENSIONALĂ

„Şi acum v-am spus acestea înainte de a se întâmpla, ca să credeţi când se vor întâmpla.”
– Ioan 14:29

Mulţi oameni, eu inclusiv, am observat evenimente înainte ca acestea să se fi produs; adică, înainte ca ele să se fi petrecut în această lume tri-dimensională. Din moment ce omul poate observa un eveniment înainte ca el să se petreacă în cele trei dimensiuni ale spaţiului, atunci viaţa pe pământ trebuie că progresează conform unui plan, şi acest plan trebuie că există altundeva, în altă dimensiune, şi că se desfăşoară lent prin spaţiul nostru.

Dacă evenimentele ce se petreceau nu existau încă în lumea asta când erau observate, atunci, urmând logica, ele trebuie să fi fost *din afara acestei lumi*. Şi orice e de văzut ACOLO înainte de a se petrece AICI trebuie să fie „pre-determinat” din punctul de vedere al omului treaz într-o lume tri-dimensională.

Se ridică aşadar întrebarea: „Suntem noi capabili să ne alterăm viitorul?”

Obiectivul meu în scrierea acestor pagini este acela de a indica posibilităţile intrinseci ale omului, de a arăta că omul îşi poate altera viitorul său; iar, astfel alterat, formează din nou o secvenţă determinantă ce începe din punctul de interferenţă – un viitor ce va fi compatibil cu alterarea. Cea mai remarcabilă caracteristică a viitorului omului este flexibilitatea acestuia. Este determinat de atitudinile lui, mai curând decât de acţiunile lui. Piatra de temelie pe care se zidesc toate lucrurile este conceptul omului despre sine însuşi. El se poartă aşa cum o face şi are experienţele pe care le are deoarece conceptul său despre sine este cel care este, şi nu din alte motive. De-ar fi avut un alt concept despre sine, s-ar fi purtat diferit. O schimbare a conceptului de sine îi alterează automat viitorul: iar o schimbare oarecare a seriei sale de experienţe viitoare îi alterează reciproc şi conceptul său despre sine. Asumpţiile omului, pe care el le priveşte ca fiind lipsite de importanţă, produc efecte considerabile; aşadar omul ar trebui să-şi revizuiască estimarea unei asumpţii şi să-i recunoască puterea creativă.

Toate schimbările se produc în conştienţă. Viitorul, deşi pregătit în fiecare detaliu în avans, are mai multe urmări. Avem în faţa noastră în fiecare clipă a vieţii posibilitatea de a alege pe care dintre diferitele viitoruri îl vom avea.

Sunt de fapt două perspective asupra lumii, pe care le are fiecare – un focar „firesc”, natural şi unul „duhovnicesc”, spiritual. Învăţătorii antici îi spuneau celui natural „mintea carnală” şi celuilalt, „mintea lui Hristos”. Le putem clasifica drept *conştienţă trează obişnuită*, guvernată de simţurile noastre, şi *o imaginaţie controlată*, guvernată de dorinţă.

Recunoaştem aceşti doi centri distincţi de gândire în afirmaţia, „Omul firesc nu primeşte cele ale Duhului lui Dumnezeu, căci pentru el sunt nebunie şi nu poate să le înţeleagă, fiindcă ele se judecă duhovniceşte” *[1Corinteni 2:14]*.

Viziunea naturală limitează realitatea la momentul numit ACUM. Pentru viziunea naturală, trecutul şi viitorul sunt pur imaginare. Viziunea spirituală, pe de altă parte, vede conţinuturile timpului. Vede evenimentele distincte şi separate ca obiecte în spaţiu. Trecutul şi viitorul sunt un întreg actual pentru viziunea spirituală. Ce e mental şi subiectiv pentru omul natural este concret şi obiectiv pentru omul spiritual.

Obişnuinţa de a vedea numai ceea ce ne permit simţurile noastre ne lasă complet orbi la ceea ce, altfel, am putea vedea. Pentru a cultiva abilitatea de a vedea nevăzutul, ar trebui să ne dezlegăm deliberat şi frecvent minţile de evidenţa simţurilor şi să ne focalizăm atenţia asupra unei stări invizibile, simţind-o mental şi percepând-o până ce dobândeşte întreaga claritate a realităţii.

Gândul zelos, concentrat, focalizat într-o anumită direcţie, închide în afară alte senzaţii şi le face să dispară. Trebuie numai să ne concentrăm asupra stării dorite pentru a o vedea. Obiceiul retragerii atenţiei dinspre zona senzorială şi concentrarea ei asupra nevăzutului ne dezvoltă perspectiva spirituală şi ne face capabili să trecem dincolo de lumea simţurilor, pentru a vedea ceea ce altfel e invizibil. „Cele nevăzute ale Lui se văd de la facerea lumii”, Romani 1:20. Această viziune este complet independentă de facultăţile naturale. Deschide-o şi însufleţeşte-o! Fără ea, aceste instrucţiuni sunt inutile, căci „cele ale Duhului *[...]* se judecă duhovniceşte”.

O simplă practică ne va convinge că putem, controlându-ne imaginaţia, să ne remodelăm viitorul în armonie cu dorinţa noastră. Dorinţa este motorul acţiunii. Nu am putea mişca un singur deget dacă nu am avea o dorinţă de a-l mişca. Indiferent ce facem, urmăm dorinţa care ne domină mintea la un moment-dat. Când rupem un obicei, dorinţa noastră de a-l rupe e mai mare decât dorinţa de a continua obiceiul.

Dorinţele care ne împing la acţiune sunt acelea care ne ţin atenţia. O dorinţă este numai o conştientizare a ceva ce ne lipseşte şi de care avem nevoie pentru a ne face viaţa mai plăcută. Dorinţele au întotdeauna un câştig personal în vedere; cu cât mai mare câştigul anticipat, cu atât mai intensă dorinţa. Nu există dorinţă absolut neegoistă. Când nu e nimic de câştigat, nu există dorinţă şi, prin urmare, nici acţiune.

Omul spiritual vorbeşte omului natural prin limbajul dorinţei. Cheia de a progresa în viaţă şi de a-ţi împlini visele stă în supunerea voită vocii acestuia. Supunere neşovăielnică în faţa vocii acestuia înseamnă o asumpţie imediată a dorinţei împlinite. A dori o stare înseamnă a o avea. Cum spunea Pascal, „Nu m-ai fi căutat dacă nu m-ai fi găsit deja”.

Omul, asumându-şi sentimentul dorinţei sale împlinite, şi apoi trăind şi purtându-se conform acestei credinţe, îşi alterează viitorul în armonie cu asumpţia sa.

Asumpțiile trezesc ceea ce afirmă. De îndată ce omul îşi asumă sentimentul dorinței sale împlinite, Sinele său cvadri-dimensional găseşte căi pentru atingerea scopului, descoperă metode pentru realizarea acestuia.

Nu ştiu definiție mai clară a mijloacelor prin care ne realizăm dorințele decât de A EXPERIMENTA ÎN IMAGINAȚIE CEEA CE AM EXPERIMENTA ÎN CARNE ŞI OASE DACĂ NE-AM ATINGE SCOPUL. Această experimentare imaginară a finalului, prin recunoaştere, determină mijloacele. Sinele cvadri-dimensional construieşte apoi cu perspectiva sa mai largă mijloacele necesare pentru realizarea finalului recunoscut.

Minții nedisciplinate îi pare dificil să-şi asume o stare care e negată de simțuri.

Dar iată o tehnică ce face simplă „chemarea la ființă a celor ce încă nu sunt" *[Romani 4:17]*, adică, de a întâlni un eveniment înainte ca acesta să se petreacă.

Oamenii au obiceiul de a bagateliza importanța lucrurilor simple. Dar această formulă simplă de schimbare a viitorului a fost descoperită după ani de căutare şi experimentare.

Primul pas în schimbarea viitorului este DORINȚA, adică, defineşte-ți obiectivul – să ştii precis ce vrei.

Al doilea, construieşte un eveniment pe care crezi că-l vei petrece IMEDIAT DUPĂ împlinirea dorinței tale – un eveniment care sugerează împlinirea dorinței tale – ceva în care va predomina acțiunea Sinelui.

Al treilea, imobilizează-ți corpul fizic şi indu-ți o stare asemănătoare somnului – aşează-te pe un pat sau într-un scaun, imaginându-ți că îți este somn. Apoi, cu pleoapele închise şi atenția ta focalizată asupra acțiunii pe care vrei să o experimentezi în imaginație, simte-te mental în însăşi acea acțiune, imaginând în tot acest timp că tu îndeplineşti acțiunea aici şi acum.

Trebuie ca întotdeauna să participi în acțiunea imaginară; nu numai să stai înapoi şi să priveşti, ci să simți că tu îndeplineşti într-adevăr acțiunea, astfel încât senzația imaginară este reală pentru tine. Este important să-ți aminteşti mereu că acțiunea propusă trebuie să fie una care URMEAZĂ împlinirii dorinței tale. De asemenea, trebuie să te simți în acțiune până ce dobândeşte în întregime dinamismul şi distincția realității.

De exemplu, să presupunem că doreşti o promovare la serviciu. A fi felicitat ar fi un eveniment pe care l-ai petrece imediat după împlinirea dorinței tale. După ce ți-ai ales această acțiune ca fiind cea pe care o vei experimenta în imaginație, imobilizează-ți corpul fizic şi indu-ți o stare asemănătoare somnului, o stare soporifică, dar una în care încă eşti capabil să-ți controlezi direcția gândurilor, o stare în care eşti atent fără efort. Acum, vizualizează-ți un prieten stându-ți înainte. Pune-ți mâna imaginară într-a lui. Simte-o mai întâi ca fiind solidă şi reală, apoi poartă cu el o conversație imaginară în armonie cu acțiunea. Nu te vizualiza pe tine la o oarecare distanță în spațiu şi la o oarecare distanță în timp fiind felicitat pentru norocul ce a dat peste tine.

În schimb, fă din *altundeva* AICI şi din *viitor* ACUM. Evenimentul viitor este o realitate ACUM într-o lume dimensional mai mare şi, surprinzător, acum-ul din lumea dimensional mai mare este echivalentul lui AICI în spaţiul obişnuit tri-dimensional al vieţii de zi cu zi.

Diferența dintre A TE SIMȚI pe tine în acțiune, aici și acum, și a te vizualiza pe tine în acțiune, ca și când ai fi pe un ecran de cinematograf, este diferența dintre succes și eșec. Diferența va fi însemnată dacă te vei vizualiza acum urcând o scară. Aşadar, cu pleoapele închise, imaginează-ți că scara aceea este chiar în fața ta şi SIMTE-TE urcând-o în fapt.

Dorința, imobilitatea fizică apropiată somnului şi acțiunea imaginară în care Sinele predomină AICI ŞI ACUM nu sunt numai factori importanți în alterarea viitorului, ci sunt şi condițiile esențiale în proiectarea conştientă a Sinelui spiritual.

Când corpul fizic este imobilizat şi devenim stăpâniți de ideea de a face ceva – dacă ne imaginăm că o facem AICI ŞI ACUM şi menținem acțiunea imaginară în desfăşurare până ce adormim – e destul de probabil să ne trezim în afara corpului fizic, într-o lume mai mare dimensional şi să ne descoperim având un focar mai mare dimensional, făcând real ceea ce doream şi imaginam că făceam în carne şi oase. Dar fie că ne trezim, fie că nu, interpretăm într-adevăr acțiunea în lumea cvadri-dimensională, şi o vom reinterpreta în viitor şi aici, în lumea tri-dimensională.

Experiența m-a învățat să limitez acțiunea imaginară, să condensez ideea ce va fi obiectul meditației mele într-un singur act şi să-l rejoc iar şi iar, până ce dobândeşte sentimentul realității. Altfel, atenția va hoinări pe drumuri lăturalnice şi grămezi de imagini asociate se vor înfățişa atenției, iar în câteva secunde acestea mă vor purta la sute de kilometri de obiectivul meu în termeni spațiali şi la ani depărtare în cei temporali.

Dacă ne hotărâm să urcăm scările dintre două anumite etaje, fiindcă acest eveniment va urma cel mai probabil realizării dorinței noastre, atunci trebuie să ne limităm acțiunea la urcatul acelor anumite scări. Dacă ne va hoinări atenția, o aducem înapoi la sarcina ei de a urca acele trepte şi continuăm să le urcăm până ce acțiunea imaginară are întreaga soliditate şi distincție a realității. Ideea trebuie să fie menținută în câmpul prezentării fără niciun sensibil efort din partea noastră. Trebuie, cu minimum de efort, să ne îmbibăm mintea cu sentimentul dorinței împlinite.

Somnolența facilitează schimbarea, deoarece favorizează atenția fără efort, dar nu trebuie împinsă în starea de somn, cea în care nu mai suntem capabili să ne controlăm mişcările atenției, ci doar într-un grad moderat de somnolență în care suntem încă în stare să ne dirijăm gândurile. Un foarte eficient mod de a întrupa o dorință este acela de a asuma sentimentul dorinței împlinite şi apoi, într-o stare relaxată şi soporifică, să repetăm iar şi iar, ca pe un cântec de leagăn, orice frază scurtă care implică împlinirea dorinței, precum „Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc”, ca şi când ne-am adresa unei puteri superioare pentru că a făcut lucrul acela pentru noi.

Dacă, totuşi, căutăm o proiecţie conştientă într-o lume dimensional mai mare, atunci trebuie să menţinem acţiunea în desfăşurare până în momentul în care adormim.

Experimentează în imaginaţie, cu toată distincţia realităţii, ceea ce ai experimenta în carne şi oase când îţi vei fi atins scopul şi vei întâlni acel prilej, în viitor, aşa cum l-ai întâlnit în imaginaţie. Hrăneşte mintea cu premise – adică, afirmaţii presupus a fi adevărate, deoarece asumpţiile, deşi false, dacă se persistă în ele până ce dobândesc sentimentul realităţii, se vor întări în fapt. Pentru o asumpţie, toate mijloacele care promovează realizarea ei sunt bune. Influenţează comportamentul tuturor, inspirând în toţi mutările, acţiunile şi cuvintele care duc spre împlinirea ei.

Pentru a înţelege cum îşi modelează omul viitorul în armonie cu asumpţia sa – prin simpla experimentare în imaginaţia lui a ceea ce ar experimenta în realitate dacă ar fi să-şi realizeze scopul – trebuie să ştim ce înţelegem printr-o lume dimensional mai mare, căci într-o lume dimensional mai mare intrăm pentru a ne altera viitorul. Aşadar, pentru a schimba condiţiile de aici, în cele trei dimensiuni ale spaţiului, trebuie mai întâi să le schimbăm în cele patru dimensiuni ale spaţiului.

Omul nu ştie exact ce se înţelege printr-o *lume dimensional mai mare*, şi va nega, fără îndoială, existenţa unui dimensional mai-mare Sine. El e destul de familiarizat cu cele trei dimensiuni – lungime, lăţime şi înălţime – şi crede că, de ar fi o cvadri-dimensiune, ar trebui să fie la fel de evidentă pentru el precum dimensiunea lungimii, lăţimii şi înălţimii *[ori „a mărimii şi formei", n.tr.]*.

Acuma, o dimensiune nu e o linie. E orice fel în care poate fi măsurat un lucru, complet diferit de toate celelalte feluri. Adică, pentru a măsura un corp cvadri-dimensional, îl măsurăm pur şi simplu oricum altfel decât după lungime, lăţime şi înălţime. Există oare vreun fel de a măsura un obiect în afară de lungime, lăţime şi înălţime?

Timpul îmi măsoară viaţa fără a se folosi de cele trei dimensiuni ale lungimii, lăţimii şi înălţimii. Nu există un aşa-zis „obiect instantaneu". Apariţia şi dispariţia acestuia sunt măsurabile. Rezistă pentru o lungime definită de timp. Îi putem măsura durata vieţii fără a folosi dimensiunea lungimii, lăţimii şi înălţimii. Timpul este categoric al patrulea fel de a măsura un obiect.

Cu cât are mai multe dimensiuni, cu atât devine mai plin de substanţă şi de realitate. O linie dreaptă, care se află în întregime într-o singură dimensiune, dobândeşte formă, masă şi substanţă prin adăugire de dimensiuni. Ce calitate nouă i-ar da timpul, a patra dimensiune, calitate care ar face-o la fel de vast-superioară corpurilor, precum superioare sunt corpurile suprafeţelor şi suprafeţele liniilor?

Timpul este un mijloc de schimbare în experienţă, fiindcă orice schimbare necesită timp.

Noua calitate este schimbarea.

Observă că, dacă tăiem un corp oarecare, secțiunea sa transversală va fi o suprafață; tăind o suprafață, obținem o linie, şi tăind o linie obținem un punct. Aceasta înseamnă că un punct este numai o secțiune transversală a unei linii; care e, la rândule ei, doar o secțiune transversală a unei suprafețe; care e, la rândul său, numai o secțiune transversală a unui corp; care este, la rândul lui, dacă îl ducem spre concluzia logică, numai o secțiune a obiectului cvadri-dimensional.

Nu putem evita deducția că toate obiectele tri-dimensionale sunt numai secțiuni transversale ale corpurilor cvadri-dimensionale. Ceea ce înseamnă: când te întâlnesc pe tine, întâlnesc o secțiune transversală a cvadri-dimensionalului tu – cvadri-dimensionalul Sine care nu e văzut. Pentru a vedea Sinele cvadri-dimensional, trebuie să văd fiecare secțiune transversală, ori viața ta de la naştere până la moarte, şi să le văd pe toate co-existând. Focarul meu ar trebui să ia întreaga dispunere de impresii senzoriale pe care le-ai experimentat pe pământ, plus acelea pe care le-ai putea experimenta. Ar trebui să le văd, nu în ordinea în care au fost experimentate de tine, ci ca un întreg actual. Fiindcă SCHIMBAREA este caracteristica celei de-a patra dimensiuni, ar trebui să le văd în starea de flux – ca un întreg viu, animat.

Acuma, dacă avem toate astea clar fixate în mințile noastre, ce înseamnă aceasta pentru noi în această lume tri-dimensională? Înseamnă că, de ne-am putea mişca pe lungimea timpului, am putea vedea viitorul şi l-am putea altera dacă am dori. Lumea aceasta, pe care o credem atât de solid de reală, este o umbră din care, şi dincolo de care, putem oricând trece. Este o abstracție, o separare dintr-o lume fundamental şi dimensional mult mai mare – o lume mult mai fundamentală extrasă dintr-o lume încă şi mai mare fundamental şi dimensional – şi tot aşa spre infinit. Absolutul este de neatins prin orice mijloc de analiză, indiferent cât de multe dimensiuni adăugăm lumii.

Omul poate dovedi existența unei lumi dimensional mai mari prin simpla focalizare a atenției sale asupra unei stări invizibile şi imaginându-şi că o vede şi că o simte. Dacă rămâne concentrat în această stare, mediul său actual se va petrece, iar el se va trezi într-o lume dimensional mai mare, unde obiectul contemplării sale va fi văzut ca o realitate concret-obiectivă. Simt intuitiv că, de şi-ar separa gândurile de această lume dimensional mai mare şi s-ar retrage încă şi mai departe înlăuntrul minții lui, ar provoca o externalizare a timpului. Ar descoperi că, de fiecare dată când se retrage înlăuntrul minții sale şi ar provoca o externalizare a timpului, spațiul devine dimensional mai mare. Şi el ar concluziona astfel că atât timpul cât şi spațiul sunt seriale, iar drama vieții este numai o cățărare pe grămada de timp dimensional multiplu.

Savanții vor explica într-o bună zi DE CE există un Univers Serial. Dar în practică, mai important este CUM folosim acest Univers Serial pentru a ne schimba viitorul. Pentru a schimba viitorul, trebuie să ne preocupe numai două lumi din seria infinită: lumea pe care o cunoaştem prin rațiunea organelor noastre trupeşti şi lumea pe care o percepem independent de organele noastre senzoriale.

Capitolul 2

ASUMPȚIILE DEVIN REALITĂȚI

Oamenii cred în **realitatea lumii lor exterioare** fiindcă **ei nu ştiu cum să-şi focalizeze şi condenseze propriile abilități de a pătrunde prin suprafața ei subțire.** Această carte are un singur scop – înlăturarea vălului simțurilor – călătoria într-altă lume. Pentru a îndepărta vălul simțurilor, **nu apelăm la cine ştie ce mare efort;** lumea concretă dispare de îndată ce ne luăm atenția dinspre ea.

Avem numai de a ne concentra asupra stării dorite pentru a o vedea mental; dar pentru a-i da realitate astfel încât să devină un fapt concret, trebuie să ne focalizăm atenția asupra stării dorite până ce dobândeşte sentimentul realității. Când, prin atenție concentrată, dorința noastră pare a fi dobândit distincția şi sentimentul realității, i-am dat dreptul de a deveni un fapt vizibil şi concret.

Dacă este dificil să-ți controlezi direcția atenției cât eşti în starea asemănătoare somnului, s-ar putea să găseşti că **privirea fixă asupra unui obiect este foarte eficientă.** Nu privi la suprafața lui, ci mai degrabă în el şi dincolo de orice obiect precum peretele, un covor ori orice altceva ce are substanță. Caută să-ți redea cât mai puțină reflexie. Imaginează-ți apoi că în această substanță vezi şi auzi ceea ce vrei să vezi şi să auzi până ce atenția ta este ocupată exclusiv de starea imaginată.

La sfârşitul meditației tale, când ieşi din **visul treaz controlat**, te simți de parcă te-ai fi întors dintr-o mare depărtare. Lumea vizibilă pe care ai exclus-o revine în conştiență şi, prin însăşi prezența sa, te informează că te-ai amăgit singur crezând că obiectul contemplării tale era real; dar, dacă ştii că una şi singura realitate e conştiența, vei rămâne fidel viziunii tale, şi prin această atitudine mentală susținută îți vei confirma darul realității, dovedind că ai puterea de a da realitate dorințelor tale, astfel încât să devină fapte vizibile concrete.

Defineşte-ți idealul şi concentrează-ți atenția asupra ideii de a te identifica pe tine însuți cu idealul tău. Asumă-ți sentimentul de a fi acel ideal – sentimentul pe care-l vei avea atunci când vei fi întruchipat acel ideal. Trăieşte şi acționează apoi cu această convingere. Această asumpție, deşi negată acum de simțuri, dacă persişti în ea, va deveni o realitate. Vei cunoaşte când vei fi reuşit în fixarea stării dorite în conştiență pur şi simplu privind mental la oamenii pe care îi ştii.

În dialogurile cu tine însuți eşti mai puțin inhibat şi mai sincer decât în conversațiile cu alții, aşadar şansa de auto-analiză se iveşte atunci când eşti surprins de propriile tale conversații mentale cu alții. Dacă îi vezi la fel cum îi vedeai în trecut, atunci nu ți-ai schimbat conceptul de sine, căci toate schimbările de concepte de sine duc la o relație schimbată cu lumea.

În meditația ta, îngăduie celorlalți să te vadă așa cum te-ar vedea dacă acest nou concept de sine ar fi o realitate concretă. Mereu te înfățișezi altora ca întruparea idealului pe care îl inspiri. Așadar, în meditație, când îi contemplezi pe alții, trebuie să fii văzut mental de ei așa cum ai fi văzut fizic de ei dacă acest nou concept de sine ar fi un fapt obiectiv; adică, în meditație, imaginezi că ei te văd exprimând ceea ce dorești tu să fii.

Dacă-ți asumi că ești ceea ce vrei să fii, dorința ta este împlinită și, în împlinire, întreaga „năzuință de a fi" este neutralizată *[– este de acum o realitate]*. Nu poți continua să dorești ceea ce s-a realizat. Dorința ta nu este ceva pe care te osteneşti să o realizezi, este recunoaşterea a ceva ce deja ai. Este asumarea sentimentului de a fi ceea ce dorești să fii. *A crede* și *a fi* sunt unul și același lucru. **Creatorul și concepția sa una sunt, așadar, ceea ce te concepi pe tine a fi nu poate fi vreodată prea departe, așa cum nu poate fi nici foarte aproape, căci însăși apropierea tot separare implică. „De poți crede, toate sunt cu putință celui ce crede"** *[Marcu 9:23]*. Ființarea este substanța lucrurilor la care se aspiră, evidența lucrurilor nevăzute încă *[„Credința este încredințarea celor nădăjduite, dovedirea lucrurilor celor nevăzute", Evrei 11:1]*. Dacă-ți asumi că ești ceea ce-ți dorești să fii, atunci îi vei vedea pe ceilalți așa cum sunt ei în relație cu asumpția ta.

Dacă, pe de altă parte, binele celorlalți este ceea ce-ți dorești, atunci, în meditație, trebuie să ți-i reprezinți pe ceilalți ca **fiind deja ceea ce-ți dorești să fie**. Prin dorință te înalți deasupra sferei tale actuale și drumul de la tânjire la împlinire este scurtat pe măsură ce experimentezi în imaginație tot ceea ce ai experimenta în carne și oase, dacă ai fi deja întruparea idealului care ai dorit să fii.

Am afirmat că omul are înaintea lui în fiecare moment din timp posibilitatea de a alege care din cele mai multe viitoruri va întâlni. Dar se ridică întrebarea: „Cum se poate una ca asta, din moment ce experiențele omului, treaz în lumea tri-dimensională, sunt predeterminate?", așa cum sugerează observarea de către el a unui eveniment înainte ca acesta să se producă. Această abilitate de a schimba viitorul va fi înțeleasă dacă asemănăm experiențele vieții pe pământ cu rândurile acestei pagini. Omul experimentează evenimente pe pământ separat și succesiv, în același fel în care experimentezi tu acum cuvintele acestei pagini. Imaginează-ți că fiecare cuvânt de pe această pagină reprezintă o singură impresie senzorială. Pentru „a prinde" contextul, pentru a înțelege ce vreau să spun, îți focalizezi vederea pe primul cuvânt din colțul stânga-sus și apoi ți-o plimbi de-a lungul paginii, de la stânga la dreapta, lăsând-o să cadă pe cuvinte separat și succesiv. Până când ochii tăi ajung la ultimul cuvânt de pe această pagină, ai extras înțelesul.

Dar să presupunem că, uitându-te la pagină, cu toate cuvintele tipărite, prin urmare la fel de prezente, hotărăşti să le rearanjezi. Ai putea, rearanjându-le, să spui o poveste diferită în întregime – de fapt ai putea să spui mai multe poveşti diferite.

Un vis nu e nimic mai mult decât gândire cvadri-dimensională necontrolată, sau rearanjare a impresiilor senzoriale atât ale trecutului cât și ale viitorului. **Omul rar visează evenimente în ordinea în care le experimentează când e treaz.**

El visează de obicei două sau mai multe evenimente care sunt separate în timp fuzionând într-o singură impresie senzorială; ori, într-atât de complet îşi rearanjează singurele impresii senzoriale din perioada de trezie încât nu le mai recunoaşte când şi le aminteşte, odată trezit.

De exemplu, am visat că am livrat un pachet restaurantului din clădirea mea de apartamente. Recepționera mi-a spus, „Nu-l poți lăsa aici", după care, operatorul de la lift mi-a dat câteva scrisori iar eu i-am mulțumit pentru ele, el, la rândul său, mulțumindu-mi. În acest moment apare operatorul din schimbul de noapte şi-mi face cu mâna un salut.

A doua zi, ieşind din apartament, am luat câteva scrisori ce-mi fuseseră lăsate la uşă. Coborând cu liftul, i-am înmânat operatorului de zi un bacşiş şi i-am mulțumit pentru că s-a ocupat de corespondența mea, după care el mi-a mulțumit pentru bacşiş. Revenind acasă, în aceeaşi zi, am auzit un portar spunând unui curier, „Nu poți lăsa aia acolo". Când să intru în lift, văd o față familiară în restaurant, mă opresc şi recepționera mă salută zâmbind. Seara, conducându-mi musafirii până la lift şi luându-ne rămas-bun, operatorul de noapte îmi flutură un „noapte bună".

Prin simpla rearanjare a câtorva dintre impresiile senzoriale unice, am fost sortit să le întâlnesc, iar fuzionând două sau mai multe dintre acestea într-una singură, am construit un vis care a diferit simțitor de experiența mea din starea de trezie.

Când vom fi învățat să controlăm mişcările atenției noastre în lumea cvadri-dimensională, vom fi capabili să creăm conştient circumstanțe în lumea tri-dimensională. Învățăm acest control prin intermediului visului din starea de trezie, când atenția noastră poate fi menținută fără efort, fiindcă atenția minus efort este indispensabilă pentru schimbarea viitorului.

Putem, într-un vis în stare de trezie controlat, să construim conştient un eveniment pe care dorim să îl experimentăm în lumea tri-dimensională.

Impresiile senzoriale pe care le folosim pentru a ne construi visul din stare de trezie sunt realități actuale dislocate în timp, sau lumea cvadri-dimensională. Tot ceea ce facem prin construirea visului din stare de trezie este să selectăm dintr-o mare varietate de impresii senzoriale pe cele care, atunci când sunt aranjate corespunzător, implică faptul că ne-am realizat dorința. Cu visul clar definit, ne relaxăm într-un scaun şi ne inducem o stare de conştiență asemănătoare somnului – o stare ce, deşi la granița somnului, ne lasă la controlul conştient al mişcărilor atenției noastre. Când am obținut acea stare, experimentăm în imaginație ce am experimenta în realitate dacă acest vis în stare de trezie ar fi un fapt obiectiv.

În aplicarea acestei tehnici de schimbare a viitorului, este important să ținem minte mereu că singurul lucru care ocupă mintea în timpul visului din starea de trezie este VISUL DIN STARE DE TREZIE, acțiunea predeterminată şi senzația ce implică împlinirea dorinței noastre.

Cum devine visul din stare de trezie un fapt fizic nu e grija noastră.

Recunoaşterea de către noi a visului din stare de trezie ca fiind o realitate fizică determină mijloacele pentru împlinirea lui.

Îngăduie-mi să aşez din nou temelia rugăciunii, care nu e nimic mai mult decât un vis în stare de trezie controlat:

Defineşte-ți obiectivul – să ştii precis ce vrei.

Construieşte un eveniment pe care crezi că îl vei petrece CA URMARE a împlinirii dorinței tale – ceva ce va avea predominant acțiunea Sinelui – un eveniment ce implică împlinirea dorinței tale.

Imobilizează-ți corpul fizic şi indu-ți o stare de conştiență asemănătoare somnului. Apoi, simte-te mental chiar în acțiunea propusă, până ce numai senzația de împlinire domină mintea, imaginând în tot acest timp că tu eşti cel care face acțiunea AICI ŞI ACUM, astfel încât experimentezi în imaginație ce ai experimenta în carne şi oase dacă ți-ai atinge scopul.

Experiența m-a convins că aceasta este cea mai simplă cale de a-ți atinge obiectivul. Totuşi, propriile mele multe eşecuri m-ar condamna dacă aş insinua că am ajuns să-mi stăpânesc complet mişcările atenției mele. Dar pot spune, alături de învățătorul antic:

„Fraților, eu încă nu socotesc să o fi cucerit, dar una fac: uitând cele ce sunt în urma mea, şi tinzând către cele dinainte, **alerg la țintă, la răsplata chemării de sus**” *[Filipeni 3:13,14]*.

Capitolul 3

PUTEREA IMAGINAȚIEI

„Şi veţi cunoaşte Adevărul, iar Adevărul vă va face liberi.” – Ioan 8:32

Oamenii susţin că o dreaptă judecată trebuie să se conformeze realităţii exterioare căreia i se raportează. Asta înseamnă că, dacă eu, odată încarcerat, îmi sugerez că sunt liber şi reuşesc să cred că sunt liber, înseamnă că sunt încrezător în libertatea mea; dar nu înseamnă automat şi că sunt liber, căci aş putea fi numai o victimă a propriei iluzii. Dar, grație experiențelor mele, am ajuns să cred în atât de multe lucruri ciudate încât nu prea văd motive să mă îndoiesc de adevărul lucrurilor care sunt dincolo de experiența mea.

Învățătorii antici ne avertizau să nu judecăm după aparențe, deoarece, spuneau ei, adevărul nu trebuie să se conformeze realităţii exterioare la care se raportează. Ei susţineau că **aducem mărturie falsă** *[„mărturisim strâmb”]* dacă imaginăm rău altora – **căci indiferent cât de reală pare a fi credința noastră – oricât de fidel se pliază realităţii exterioare cu care relaționează – dacă nu eliberează pe cel în privința căruia avem respectiva credință, este neadevărată şi aşadar o judecată greşită.**

Ni se cere să ne negăm evidența simțurilor şi să imaginăm ca fiind adevărat în privința aproapelui nostru ceea ce l-ar face liber. „Şi veţi cunoaşte Adevărul, iar Adevărul vă va face liberi”. Pentru a cunoaşte adevărul în privința aproapelui nostru, trebuie să ne asumăm că acesta este deja ceea ce-şi doreşte să fie. Un concept pe care-l menținem în privința cuiva, care reprezintă mai puțin decât însăşi dorința lui împlinită, nu-l va elibera şi, prin urmare, nu poate fi adevăr.

În loc să-mi învăț arta în şcoli, unde participarea la cursuri şi seminarii este considerată un substitut pentru formarea autodidactă, mi-am consacrat instruirea aproape exclusiv puterii imaginației. Stăteam cu ceasurile imaginându-mă a fi altul decât cel care îmi dictau rațiunea şi simțurile că sunt, până ce stările imaginative deveneau vii precum realitatea – atât de vii încât trecătorii deveneau numai o parte a imaginației mele şi se comportau aşa cum aş fi vrut să o facă. Prin puterea imaginației, fantezia mea le conducea pe cele ale lor şi le dicta comportamentul şi discursul în timp ce eu eram identificat cu starea mea imaginată. Imaginația omului este omul însuşi, iar lumea aşa cum o vede imaginația este lumea reală, **dar e datoria noastră** să imaginăm „câte sunt vrednice de iubit, câte sunt cu nume bun” *[Filipeni 4:8]*.

„Eu *[Domnul]* nu Mă uit ca omul, căci omul se uită la față, iar Domnul Se uită la inimă” *[1Samuel/1Regi 16:7]*. **„După cum gândit-a omul în inima lui, aşa e el”** *[Proverbe/Pildele lui Solomon 23:7]*.

În meditație, când creierul se luminează, îmi descopăr imaginația înzestrată cu puterea magnetică de a atrage înspre mine orice doresc. Dorința este puterea pe care o foloseşte imaginația pentru a-mi modela viața în jur **aşa cum o modelez eu înlăuntrul meu**.

Mai întâi doresc să văd o anumită persoană sau o scenă, iar apoi privesc ca şi când m-aş uita la ceea ce vreau să văd, şi starea imaginată devine reală în mod concret. Doresc să aud, şi apoi ascult ca şi când chiar aş auzi, iar vocea imaginată rosteşte ceea ce îi dictez de parcă ea ar fi inițiat mesajul. Ți-aş putea oferi multe exemple pentru a-mi dovedi argumentele, pentru a dovedi că aceste stări imaginate devin într-adevăr realități fizice; dar ştiu că exemplele mele vor trezi în toți cei cărora nu li s-a întâmplat asta, ori care n-au răbdare cu astfel de lucruri, o neîncredere perfect firească. Şi cu toate acestea, experiența m-a convins de adevărul afirmației, „Dumnezeu *[...]* cheamă la ființă cele ce încă nu sunt" *[„ca şi când ar fi", în versiunile în l. engleză şi în textul original]*, Romani 4:17.

Căci am chemat, în profunde meditații, lucruri care nu se vedeau, ca şi când ar fi fost, iar nevăzutul nu numai că s-a făcut vizibil, dar a devenit până la urmă realitate fizică.

Prin această metodă – mai întâi dorind şi apoi imaginând că experimentăm ceea ce dorim să experimentăm – ne putem modela viitorul în armonie cu dorința noastră. Dar să urmăm îndemnul profetului şi să ne gândim numai la ce-i bun şi vrednic de iubit, căci imaginația ne serveşte la fel de indiferent şi repede atât când firea noastră este malefică şi când e bună. Din noi izvorăsc binele şi răul. „Iată, eu astăzi ți-am pus înainte viața şi moartea, binele şi răul", Deuteronomul 30:15.

Dorința şi imaginația sunt bagheta fermecătorului din poveste şi ele atrag spre ele propriile lor afinități. Ele răbufnesc cel mai bine atunci când mintea se află într-o stare asemănătoare somnului. Am scris cu oarecare grijă şi detaliu despre metoda pe care o folosesc pentru a intra în lumea dimensional mai mare, dar îți voi oferi încă o formulă ce deschide poarta acestei lumi mai mari. **„În vis, în vedeniile nopții, atunci când somnul se lasă peste oameni şi când ei dorm în aşternutul lor. Atunci El dă înştiințări oamenilor şi-i cutremură cu arătările Sale"**, Iov 33:15,16.

În vis, de obicei suntem servitorii viziunii noastre, şi nu stăpânii acesteia. Dar fantezia interioară a visului poate fi transpusă într-o realitate externă. În vis, la fel ca în meditație, lunecăm din această lume într-una dimensional mai mare şi ştiu că formele din vis nu sunt imagini bi-dimensionale plate, aşa cum cred psihologii moderni. Ele sunt realități cu substanță ale lumii dimensional mai mare şi putem pune stăpânire pe ele. Am descoperit că, dacă mă surprind dormind, pot apuca orice formă neînsuflețită sau statică a visului – un scaun, o masă, o scară, un copac – şi controlându-mi trezirea dar ținând strâns obiectul din vis, sunt tras prin mine însumi, cu sentimentul clar de trezire din vis. Mă trezesc în altă sferă, ținând obiectul din visul meu, pentru a descoperi că nu mai sunt servitorul viziunii mele, ci stăpânul ei, căci sunt deplin conştient şi am control asupra mişcărilor atenției mele.

În această stare deplin conştientă, când avem control asupra direcţiei gândului, acum chemăm *[la fiinţă]* lucruri care nu se văd, ca şi când ar fi. În această stare chemăm lucruri dorindu-le şi asumându-ne sentimentul dorinței noastre împlinite.

Spre deosebire de lumea celor trei dimensiuni, în care există un interval între asumpția noastră şi împlinirea ei, în lumea dimensional mai mare se produce o concretizare imediată a asumpției noastre. Realitatea exterioară ne oglindeşte asumpția instantaneu. Aici nu este nevoie să aşteptăm patru luni până la seceriş *[vezi Ioan 4:35]*. **Privim din nou ca şi când am vedea, şi iată, holdele sunt albe pentru seceriş.**

În această lume dimensional mai mare „**Nu voi aveți să vă luptați de astă dată; dar înşiraţi-vă, staţi şi priviţi izbăvirea Domnului, pe care o va trimite El vouă”**, 2Cronici/2Paralipomena 20:17. Şi fiindcă acea lume mai mare trece lent prin lumea noastră tri-dimensională, ne putem modela, prin puterea imaginației, întreaga lume în armonie cu dorința noastră. **Priveşte ca şi când ai vedea; ascultă ca şi când ai auzi; întinde-ți mâna imaginară ca şi când ai atinge… Şi asumpțiile tale se vor întări în fapte.**

Pentru cei care cred că o dreaptă-judecată trebuie să se conformeze realității exterioare la care se raportează, cele de mai sus vor fi curată sminteală, nebunie ori „piatră de încercare” *[1Corinteni 1:23]*. Dar eu propovăduiesc şi practic fixarea în conştiență a celor pe care omul vrea să le realizez. Experiența mă convinge că atitudinile fixe ale minții care nu se conformează realității exterioare la care se raportează şi sunt numite aşadar „imaginare” – „cele de neam jos ale lumii, cele nebăgate în seamă, cele ce nu sunt” – vor nimici, totuşi, „pe cele ce sunt” *[1Corinteni 1:28]*.

Nu doresc să scriu o carte despre minuni, ci mai degrabă să aduc mintea omului înapoi la una şi singura realitate pe care învățătorii antici o venerau drept Dumnezeu. Tot ceea ce s-a spus despre Dumnezeu s-a spus de fapt despre conştiența omului, astfel încât să putem zice, „Pentru ca, după cum este scris: **‚Cel ce se laudă, în Conştiența lui să se laude’**” *[1Corinteni 1:31; 2Corinteni 10:17,18; „Ci de se laudă cineva, să se laude numai cu aceea că pricepe; şi Mă cunoaşte că Eu sunt Domnul, Cel ce fac milă şi judecată şi dreptate pe pământ”, Ieremia 9:24]*.

Nimeni nu are nevoie de ajutor pentru a fi îndrumat în aplicarea acestei legi a conştienței. „EU SUNT” este auto-definirea absolutului. Rădăcina din care creşte totul. „EU SUNT vița” *[Ioan 15:1; 15:5]*.

Care este răspunsul tău la eterna întrebare, **„Cine sunt eu?”**

Răspunsul tău determină rolul pe care îl joci în piesa lumii. Răspunsul tău – conceptul tău de sine – nu trebuie să se conformeze realității externe la care se raportează. Acest măreț adevăr este revelat în afirmația, „Cel slab să zică: ‚Eu sunt viteaz!’”, Ioil 3/4:10.

Priveşte în urmă la hotărârile din prag de An Nou cu care sunt împovărate revelioanele ce au trecut. Acestea au ţinut o vreme şi apoi s-au stins. De ce? Fiindcă au fost retezate din rădăcină. Asumă-ţi că eşti ceea ce vrei să fii. Experimentează în imaginaţie ce ai experimenta în carne şi oase dacă ai fi deja ceea ce vrei să fii. Rămâi credincios asumpţiei tale, astfel încât să te defineşti drept ceea ce ţi-ai asumat că eşti. Lucrurile nu au viaţă dacă sunt retezate de la rădăcină, iar conştienţa noastră, EU SUNT-imea noastră este rădăcina tuturor celor care răsar în lumea noastră.

„Căci dacă nu credeţi că Eu sunt, veţi muri în păcatele voastre” – Ioan 8:24 –, adică, **dacă nu cred că sunt deja ceea ce doresc să fiu, atunci rămân aşa cum sunt şi mor în prezentul meu concept despre sine.** Nu există putere, în afara conştienţei omului, pentru a învia, pentru a da viaţă acelui lucru pe care omul doreşte să-l experimenteze. Acela care e iscusit în a invoca orice imagine doreşte va fi, în virtutea puterii imaginaţiei sale, stăpânul destinului său.

„Eu sunt învierea şi viaţa; cel ce crede în Mine, chiar dacă va muri, va trăi”, Ioan 11:25.

„Şi veţi cunoaşte adevărul, iar adevărul vă va face liberi.”

Capitolul 4

NIMENI DE SCHIMBAT ÎN AFARĂ DE SINE

„Pentru ei Eu Mă sfințesc pe Mine Însumi, ca şi ei să fie sfințiți întru adevăr.”
– Ioan 17:19

Idealul căruia îi servim şi pe care ne ostenim să-l atingem nu s-ar putea dezvolta în noi dacă n-ar fi fost deja inclus ca potențial în natura noastră.

Scopul meu este acum să repovestesc şi să accentuez o experiență de-ale mele pe care am publicat-o în urmă cu doi ani *[în 1946, n.tr.]*. Consider că aceste citate din „Căutarea” ne vor ajuta să înțelegem funcționarea legii conştienței şi ne vor arăta că nu avem pe nimeni de schimbat în afară de sine.

„Odată, într-un interval de odihnă pe mare, am meditat asupra ‚stării perfecte’ şi m-am întrebat ce aş fi, de aş fi avut ochi prea puri pentru a cuprinde nedreptatea, dacă pentru mine toate lucrurile ar fi fost curate, iar eu fără de vină. Pe când mă pierdeam în acest înfocat cuget, m-am trezit ridicat deasupra tărâmului întunecat al simțurilor. Atât de intensă era senzația, încât m-am simțit o ființă de foc sălăşluind în trup de aer. Voci ca din coruri cereşti, cu exaltarea celor ce ieşiseră învingători din lupta cu moartea, cântau ‚Se înalță – Se înalță’, şi am ştiut intuitiv că se refereau la mine.

Apoi părea că păşesc în noapte. Curând am ajuns într-un loc ce putea fi antica Scăldătoare a Vitezdei, căci aici stătea o mare mulțime de neputincioşi – orbi, schilozi, paralitici – aşteptând nu tulburarea apei din tradiție, ci aşteptându-mă pe mine. Pe când mă apropiam, fără vreun gând sau efort din partea-mi, unul după altul, **se refăceau ca sub bagheta Magicianului Frumuseții**. Ochi, mâni, picioare – toate mădularele lipsă – erau trase din vreun rezervor invizibil şi modelate în armonie cu acea perfecțiune pe care o simțeam izvorând în mine. Când toți au fost făcuți perfecți, corul jubila, **‚S-a săvârşit’**. Apoi scena s-a şters şi m-am trezit.

Ştiu că viziunea aceasta era rezultatul meditării mele intense asupra ideii de perfecțiune, căci meditațiile mele aduc invariabil uniunea cu starea contemplată. Fusesem atât de complet absorbit în idee că, pentru un timp, am devenit ceea ce am contemplat, iar scopul înalt cu care m-am identificat pentru o clipă a atras compania lucrurilor înalte şi a țesut viziunea în armonie cu natura mea interioară. Idealul cu care suntem uniți lucrează prin asociere cu ideea pentru a trezi o mie de dispoziții care să creeze o dramă ce menține ideea centrală.

Experienţele mele mistice m-au convins că **nu e altă cale de a aduce la viaţă perfecţiunea exterioară pe care o căutăm decât prin transformarea noastră.**

În această economie divină, nimic nu se pierde. Nu putem pierde nimic decât prin coborâre din sfera în care lucrul respectiv îşi are viaţa firească. Nu există putere transformatoare în moarte şi, fie că suntem aici sau acolo, **ne făurim lumea care ne înconjoară prin intensitatea imaginaţiei şi sentimentelor noastre, şi ne iluminăm sau întunecăm viţele prin conceptele pe care le păstrăm despre noi. Nimic nu ne e mai important decât concepţia despre noi, şi cu atât mai adevărat este acest lucru atunci când ne referim la conceptul despre Cel dimensional mai mare dinlăuntrul nostru.**

Cei care ne ajută ori îngreunează, fie că ştiu fie că nu, sunt servitori ai legii care făureşte împrejurările exterioare în armonie cu natura noastră interioară. Este concepţia noastră despre noi înşine cea care ne eliberează sau constrânge, deşi ea poate folosi mijloace materiale pentru a-şi atinge scopul.

Pentru că viaţa modelează lumea exterioară pentru a reflecta aranjamentele interioare ale minţilor noastre, nu e altă cale de a ne însuşi perfecţiunea exterioară în afară de transformarea noastră. **Nici un ajutor nu vine din afară**; înălţimile spre care ne ridicăm ochii sunt cele din raza interioară. Este aşadar conştienţa noastră cea spre care trebuie să ne întoarcem ca fiind singura realitate, singurul fundament pe care toate fenomenele pot fi explicate. Ne putem baza absolut pe dreptatea acestei legi de a ne oferi numai ceea ce e în natura noastră de Sine.

A încerca să schimbăm lumea înainte de a ne schimba conceptul despre noi înşine înseamnă a lupta împotriva firii lucrurilor. Nu poate fi vreo schimbare exterioară până ce nu e o schimbare interioară. Precum înăuntru, aşa şi afară.

Nu propovăduiesc indiferenţă filosofică atunci când sugerez că ar trebui să ne imaginăm ca deja fiind ceea ce vrem să fim, trăind într-o atmosferă mentală a măreţiei, decât să folosim mijloace şi argumente fizice pentru a produce schimbarea dorită. Tot ce facem, neînsoţit de schimbarea de conştienţă, e numai reajustare inutilă a suprafeţei. Oricât ne trudim ori luptăm, nu putem primi mai mult decât presupunerile noastre subconştiente afirmă. A protesta împotriva a orice ni se întâmplă înseamnă a protesta împotriva legii fiinţei noastre şi a conducerii noastre asupra propriului destin.

Împrejurările vieţii mele sunt prea strâns legate de concepţia mea de sine pentru a nu fi lansate de propriul meu spirit din vreo magazie magică a fiinţei mele. **Dacă e suferinţă pentru mine în aceste întâmplări, trebuie să scotocesc în mine după cauză**, fiindcă sunt împins încoace şi încolo şi făcut să trăiesc într-o lume armonizată propriului meu concept de sine.

Meditația intensă produce o uniune cu starea contemplată şi în timpul acestei uniuni zărim viziuni, avem experienţe şi ne purtăm în funcție de schimbarea de conştiență. Asta ne arată că o transformare a conştienței va rezulta în o schimbare a mediului şi comportamentului.

Toate războaiele dovedesc că emoțiile violente sunt extrem de puternice în precipitarea rearanjărilor mentale. Fiecare mare conflict a fost urmat de o eră a materialismului şi lăcomiei, în care idealurile pentru care s-au purtat aparent ostilitățile au fost suprimate. Asta e inevitabil, deoarece războiul evocă ură, care provoacă o coborâre în conştiență din planul idealului la nivelul unde se poartă conflictul. Dacă am deveni la fel de stârniți emoțional pentru idealurile noastre cum devenim pentru neplăcerile noastre, ne-am înălța spre planurile idealurilor noastre la fel de uşor cum coborâm acum la nivelurile urilor noastre.

Iubirea şi ura au puteri magice de transformare, iar noi creştem prin exersarea lor în asemănarea a ceea ce contemplăm. Prin intensitatea urii, creăm în noi caracterul pe care îl imaginăm în duşmanii noştri. Calitățile tânjesc după atenție, astfel că stările neplăcute pot fi cel mai bine şterse imaginând „pe cap cunună în loc de cenuşă, untdelemn de bucurie în loc de veşminte de doliu” *[Isaia 61:3]* în locul atacului direct asupra stării de care ne-am vrea eliberați. „Câte sunt vrednice de iubit, câte sunt cu nume bun, *[...]* la acestea să vă fie gândul” *[Filipeni 4:8]*, căci devenim acel lucru cu care suntem în armonie.

Nu e nimic de schimbat în afara conceptului nostru de sine. De îndată ce reuşim în transformarea sinelui, lumea noastră se va topi şi refăuri în armonie cu ceea ce afirmă schimbarea noastră.